

ÍNGRID RUBIO, ACTRIU

Text: JORDI FINESTRES / Fotos: MARC VILA

"Sóc una aprenent d'actriu"

L'actriu Ingrid Rubio (Barcelona, 1975) ha acabat el rodatge del seu novè film, 'La otra cara de la luna', de Josep Lluís Comeron. Amb vint-i-tres anys s'ha situat a primera línia del cinema d'èxit que es fa a l'estat espanyol. A més, vol fer teatre.

La vam conèixer a la televisió, quan mig Catalunya s'havia enamorat de la Marta, el paper de l'Ingrid Rubio a la sèrie *Secrets de família* de TV3. Llavors, va agafar el *Taxi* de Carlos Saura i va baixar-ne per agafar la menció especial del jurat del festival de Sant Sebastià 1996. Aquest any va treballar amb Bardem, Alpacete i Menkes a *Más que amor, frenesí*; amb Manuel Lombardero a *En brazos de la mujer madura*; i amb Pedro Olea a *Más allá del jardín*. Com que la quantitat no sempre és incompatible amb la qualitat, tanta feina li va valer el premi Goya a la millor actriu revelació del 1997. La seva carrera es va il·luminar definitivament amb *Un día bajo el sol* de Bent Hamer i, sobretot, amb *El faro del sur*, d'Eduardo Mignogna, una pel·lícula que li va brindar moltes amistats i un nou reconeixement al Festival de Montréal. Darrerament ha treballat en el primer llarg-metratge d'Agustí Vila a *Un banco en el parque*, amb Imanol Uribe a *Extraños*, i acaba de rodar *La otra cara de la luna*, dirigida per Josep Lluís Comeron. A l'Ingrid, li agradaria de baixar a l'estació del teatre, i al públic, de continuar admirant la seva brillant carrera. Tan brillant com la intensitat dels seus ulls, uns ulls "tan intensos com un crit en la fosca", que diu el poeta Miquel Martí i Pol.

—*Quan va començar a fer cinema va dir: "Com que no he buscat això que em passa, si un dia em deixa de passar em quedaré tan tranquil·la."* Unes

pel·lícules després, encara ho continua pensant?

—Vegem, ho continuo pensant, però d'una manera més pausada, més tranquil·la. Em penso que vaig tenir sort, quan vaig començar, però crec que, la sort, també me l'he gruada. Ara, continuo pensant igual, perquè si un dia, per una raó, tota aquesta feina em desapareix, com que jo he de menjar, m'hauré de buscar la vida. Abans de fer cinema també em buscava la vida.

Tots tenim recursos a la vida. Les persones som éssers de costums i, si un dia, per desgràcia, m'he de desacostumar d'això —espero que no, perquè m'agrada molt—, trobaré més opcions de vida, és clar que sí.

—*I també deia que no s'ho havia buscat, això de ser actriu. Vol dir que algú la'n va fer amb una vareta màgica?*

—Hi ha gent que neix i diu: "vull ser ballarina, o vull ser cirurgià". Jo no deia mai 'vull ser actriu'; m'hi han posat i jo ho he escollit. No m'ho ha imposat ningú; estic molt contenta de la meua elecció.

—*I ara ja se sent actriu, doncs?*

—No, sóc aprenent d'actriu.

—*I quant durarà l'aprenentatge?*

—Crec que tota la vida. T'explicaré una cosa que dic convençuda

i no pas per fer gràcia: per mi la Norma Leandro o la Montserrat Carulla són grans actrius, amb una gran experiència, una gran trajectòria, i són gent que han viscut, i tot i així ens dirien que encara tenen moltes coses per aprendre. Aleshores, això em fa pensar que no arribes a ser mai una actriu, perquè abans d'actriu ets persona. I la persona va aprenent

"Abans de fer cinema també em buscava la vida. Tots tenim recursos a la vida. Les persones som éssers de costums i, si un dia, per desgràcia, m'he de desacostumar d'això, trobaré més opcions, és clar que sí."

de la vida. Com dels cops; també aprenem dels cops que ens dona la vida.

—*En Paco Rabal, amb qui ha treballat a Un día bajo el sol, acostuma a dir que "la cara és el mirall de l'ànima". Creu que una cara bonica —agafi-s'ho com una al·lusió directa, si vol— ajuda a triomfar en el món del cinema?*

—Mira, jo tinc la cara que em van fer el pare i la mare. Això és així. N'hi ha que la veuran bonica i n'hi ha que no. I responent a la pregunta, et dic que no, que no cal tenir una cara bonica per expressar sentiments, perquè l'expressió surt del gest, surt de la veu, dels ulls, de la boca...

—*Dedueixo que està una mica tipa que a cada reportatge que li fan hi hagi una al·lusió als seus ulls o a la seva cara?*

—Jo no he dit, que n'estigués tipa. Cadascú diu el que vol, i jo no puc controlar-ho, ni vull. Si a algú li agraden els meus ulls, el meu nas o la meua boca, doncs molt bé, però això no és la cosa més important, físicament, sinó la que veus a la pantalla, amb els sentiments que et fa fluir, independentment que tinguis uns ulls bonics o no.

—*I m'imagino que també deu estar cansada que la cataloguin en el grupet d'actors i actrius de la nova generació del cinema espanyol?*

—Ara fa temps que no en parlen, d'això, però tampoc no és que em molesti.

—*Em fa l'efecte que li agraden les pel·lícules que fan pensar...*

—I les que no! I les comèdies! Veus, les que no m'agraden gaire són aquestes tan..., pel·lícules com *Godzilla*, per entendre'ns. Ara, a mi, fes-me un *Poltergeist* o coses d'aquestes, que també m'agraden molt. I també les que fan pensar, sí. Crec que la gràcia del cinema és això, que faci pensar, que faci riure. No tinc cap gènere predilecte, però és ben cert que m'agrada més haver de pensar que no pas que em donin una cosa molt superficial.

—*Hi ha temes com l'amor, la solitud i l'amistat que són freqüents en les seves pel·lícules. S'enamora dels temes més que no pas del guió?*

—Jo m'enamoro del projecte, i si el projecte parla d'amor, doncs m'enamoro de l'amor, i si parla de solitud, de la solitud, o si parla de política, com a *Taxi*, de política. És el guió que parla.

—*Es va fer conèixer interpretant la Marta de Secrets de família, una sèrie de TV3 emesa ja fa uns quants anys. Les sèries televisives són, avui, un pas anterior imprescindible per fer el salt al cinema?*

—No ho sé; cada persona entra al món del cinema, del teatre o de la televisió d'una manera dife-

rent. No crec que hi hagi d'haver un procés estipulat. Home, si tens una preparació amb cursos alternatius de teatre, d'expressió corporal, si vas a l'Institut del Teatre o si fas una sèrie..., tot això et dona escola, no ens enganyem, et dona més seguretat, però en cap cas no és imprescindible.

—*Vostè feia teatre al centre cívic del seu barri, Sants, quan el Carlos Saura li va trucar per fer Taxi?*

—Jo havia fet classes amb un grup de dotze alumnes durant vuit mesos i després em vaig apuntar al centre cívic del barri, i amb unes dotze persones més teníem un professor que es diu Tomàs. Llavors vaig fer *Secrets* i, en acabat, les proves de quinze dies d'accés per entrar en una escola de teatre, on em van acceptar, i just quan començava l'escola va ser quan me'n vaig anar a Madrid per fer el *casting* de la pel·lícula del Saura. Així és com va anar tot.

—*A Madrid ja ha fet una mica de teatre, Tres actores desafiantes, amb guions de Woody Allen. Com li va anar l'experiència?*

—Feliç, feliç. Tinc moltes ganes de fer teatre perquè en aquella experiència vaig flairar el teatre, però no me'n vaig saturar, perquè hi feia un paper molt curt, i perquè, com que era la primera vegada, si hagués estat un paper molt llarg, no l'hauria fet. I me'n vaig quedar amb les ganes. Recordo que em movia molt rígida, que no em deixava anar. I ara he estat nou mesos molt tranquil·la, treballant i fent cursos de teatre, de preparació del cos..., i d'alguna manera per a mi, només per a mi, treballant per si mai cap dia m'arriba una oferta interessant.

—*Sobretot per fer teatre a Barcelona?*

—Sí, sí, és clar, perquè el nivell del teatre d'aquí va pels núvols,

sense cap mena de dubtes.

—*En la seva feina al primer film, Taxi, es va posar el llistó molt amunt?*

—Me l'hi van posar, és una cosa totalment fora de mi. Si la meua feina té una repercussió bona, no t'enganyaré, et diré "que bé", te'n sents orgullosa, però... fins a un cert punt. Allò que escriuen un dia, l'endemà ja no hi és. Tot té la importància que hi vulguis donar. Si n'hi dones gaire, et pots tornar estúpida i jo no m'hi vull tornar. Potser sí que era més conscient que em mirarien una mica més amb lupa, però això no m'ha d'atordir a l'hora de fer les coses amb més intensitat, perquè no haig de demostrar res a ningú. Si agrada, collonut, i si no, doncs mira... d'això, se n'aprèn. La meua feina és començar de zero cada dia, a cada pel·lícula, a cada projecte...

—*Pel que em diu, els premis tampoc no la deuen tornar boja d'alegria?*

"He estat nou mesos molt tranquil·la, treballant i fent cursos de teatre, de preparació del cos..., i d'alguna manera per a mi, només per a mi, treballant per si mai cap dia m'arriba una oferta interessant."

—Em fan il·lusió, no ens enganyem, és com si et diuen —encara que sigui més superficial— “que bé que t’has vist avui”, doncs això mateix quan et donen un premi i et diuen ‘aquesta feina que has fet m’ha agradat’, te’n sents orgullosa, però en aquell moment i prou. No cal anar-ho allargant.

—*La seva vida ha tingut un abans i un després de Taxi?*

—Home, era la primera pel·lícula que havia fet, la meua entrada al cinema, és una pel·lícula que estimo i a partir d’aquest treball n’he fet més. Però una pel·lícula, encara que sigui la primera, no és la meua vida.

—*I un abans i un després de la mort del seu agent, Jorge Déniz...*

—Sí, me l’estimava molt. Moltes vegades hi penso..., jo crec que ell encara volta per aquí.

—*La Victoria Abril encara és el seu punt de referència?*

—No diria que sigui el meu punt de referència, sinó que és la millor actriu que hi ha, això sí. No et pensis pas ara que sóc de les que m’empasso totes les seves pel·lícules per veure què fa...

—*En el seu primer paper, a Taxi, interpretava la Paz, una noia contrària a la intolerància social. S’hi sentia a prop, ideològicament?*

—Crec que s’ha de ser tolerants i llestos. I ella tolera que puguis ser blanc o negre. Crec que el fet de ser *fatxa* no està a portar una insígnia o una bandera, sinó en una manera de mostrar-se a la vida, i la Paz té una manera de viure molt diferent d’aquesta mena de persones. Sí, m’hi sento identificada, perquè trobo que s’ha de ser tolerant.

—*La noia pija de Más allá del jardín i vostè no s’entendrien gaire. M’equivoco?*

—No, és cert que em va costar més d’entrar en aquell personatge però com que hi ha tantes noies així, vaig pensar “me les miraré i les interpretaré”. Però en qüestió de vestuari em costava una mica d’identificar-m’hi, i ho dic amb tots els respectes.

—**No sé si hi ha pensat, però el far acompanya la seva carrera. Surt a ‘El faro del sur’ i a ‘Un día bajo el sol’...**

—**...I a ‘La otra cara de la luna’! Jo no els busco, vénen! Quan vaig fer ‘Un día bajo el sol’, sí que vaig pensar: “Ostres, dos fars en un any!” Però ara que ho dius, sí que és curiós, això meu i els fars.**

ra no va sortir bé fins el dia que van dir “acció”. Jo, el guió, ja me’l sabia de dalt a baix, perquè quan comencéssim a rodar no hagués de pensar en la coixera o l’accent. Per cert que la Cecilia Atán, amb qui ens vam fer molt amigues, em va ajudar molt a *aportemar* l’accent, a canviar “z” per “s” i aquestes coses.

—*Què és allò que més l’ha captivada de la Irina, el personatge que interpreta en La otra cara de la luna?*

—La matemàtica pràctica i freda que és. Com que és un personatge tan lluny de mi, em va seduir molt. No havia fet una noia així, mig executiva, sempre parlant d’ordinadors. Parla un llenguatge que, a mi, em semblava xinès.

—*Què és per vostè l’èxit?*

—Que quan la gent va al cinema cregui en el meu personatge. És l’única cosa que m’ha de preocupar.

—A Más que amor, frenesí *el seu personatge, la Yeye, viu en un món desenfrenat, de bogeria noctàmbula. Personalment, acceptaria aquesta forma de viure?*

—No, tot i que això no vol dir que una nit no pogués seguir aquest *rotllo*. Però m’estimo més d’anar a la muntanya, d’acampada.

—*La Meme d’El faro del sur és una noia coixa que parla amb accent argentí. Deu ser una feina molt agraiada, però molt complicada també, oi?*

—Ho vaig aconseguir a base d’estar envoltada de gent collonuda, especialment de l’Eduardo Mignogna, el meu director, amb qui parlava molt, però molt, per conèixer ben a fons qui era la Meme. I l’accent el vaig agafar anant un mes abans a Buenos Aires i parlant amb la gent de vestuari, amb la Dorita de maquillatge, l’Abel Facello de la part artística.... tots teníem alguna cosa a dir. I per la coixera vaig estar amb la Nora, que me’n va ensenyar molt, quant a expressió corporal, tot i que la coixe-

